

La flama és foc, és llum, i ens captiva contemplar la dansa que genera enmig de les ombres.

La seva llum il·lumina el camí de les persones que la baixen des del cim del Canigó per reparar-la entre una munió de voluntaris que l'escampen arreu, i la fan arribar allà on els homes i les dones de bona voluntat volen fer festa. Més tard, també il·lumina infinitat de pobles i ciutats quan encenen la foguera, arreu dels Països Catalans, ja que si alguna festa ens fa ser nació completa és aquesta festa del solstici d'estiu: La nit més curta i el dia més llarg. I, per si això fos poca cosa, la festa de Sant Joan ens relliga amb tota la Mediterrània, símbol d'una cultura que no separa, sinó que ens agermana, malgrat que ara aquesta mar sigui la tomba de tantes persones que escapen de drames i misèries, a la recerca de la llibertat...

El seu foc ens regenera, ens fa reviure les ganes de viure en plenitud el nou estiu arribat (i si pot ser sense incendis), però amb tota la força i el desig que aquest foc cremi tot allò que és vell, corcat i caducat, ja que de les seves cendres podrà renéixer tot allò nou que desitgem com a poble.

I el paisatge oscil·lant que les flames ens dibuixen i ens insinuen dins la foscor, és un paisatge de natura i cultura que les mans dels homes i les dones de la terra han anat pintant amb els segles. Les mans que han sembrat camps i vinyes, les mans que han construït amb pedra seca camins, còrrecs, cabanes i orris; les mans que han construït barques, rais i llaguts per a la pesca i el transport. Mans, en definitiva, que ens han transmès la festa i, també, les mans que ens han acaronat i gronxat en la nostra infantesa.

Deixeu-me que acabi amb els versos finals de la cançó La Nit de Sant Joan, d'un cantant galàctic que té per nom Jaume Sisa, i que diuen així:

Si mireu les flames del foc de Sant Joan
Li veureu les banyes, el barret i els guants

Visca Sant Joan i la flama dels Països Catalans!

Lluís Puig i Gordi
Brussel·les, juny de 2023